Vă prezentăm ANTRENORII ŞI FOTBALIŞTII EMERIŢI

TITUS OZON

O fentă, un adversar aruncat în dreapta, a doua fentă, un alt adversar „pierdut" în stînga. Un atac vijelios prin alunecare, dar mingea împreună cu atacantul sar dezinvolt şi acest obstacol. (Spectatorii rîd de parcă ar vedea... Fanfan la Tulipe). Iată-l în faţa portarului. Un şut năpraznic? Nu. Piciorul a schiţat ceea ce astăzi specialiştii numesc „paradinha" braziliană. Portarul (un portar cu „nume" şi cu vechi state de serviciu) a plonjat disperat într-un colţ al porţii, dar în gol... pentru că gheata şi-a oprit fulgerător arcul de cerc la cîţiva centimetri de balon, apoi l-a lovit uşor, iar mingea s-a rostogolit copăcel-copăcel în colţul opus, liber.

De la această fază, pe care un bătrîn „ozonist" i-o evoca — omagial — jucătorului său favorit, am pornit acest „scurt metraj" retrospectiv.

VORBEŞTE OZON

— M-am născut la 200 de metri de poarta unui stadion (de fapt era un biet teren, dar noi l-am numit, din amor propriu, stadion), care a însemnat leagănul fotbalistic al multor „nume" de ieri şi de azi. Am văzut lumina zilei la 13 mai 1927, în casa cu nr. 63 de pe strada Spătarul Milescu. Primii paşi de „mormoloc" m-au dus — chemarea destinului — spre terenul Obor, de al cărui gard aveam să rămîn agăţat pînă la... vîrsta de 7 ani. Ca să n-o mai lungesc, vreau doar să spun că de atunci deschideam zilnic acea poartă, de mai multe ori chiar decît pe cea de acasă. Cu excepţia zilelor cînd mă uitam pur şi simplu pe teren şi cînd maică-mea mă „strîngea" seara acasă, cu bătul, ca pe gîşte... Comprimînd anii de autoucenicie...

— *...ar însemna să sărim peste obiectul curiozităţii vii a reporterului, dar mai ales a cititorului, interesat la maximum de conţinutul cuvintului fermecat AUTOUCENICIE. Aşadar, vă rog...*

— În aceşti 4—5 ani, am învăţat „lipirea mingii de picior". Jucînd ore întregi cu o minge de tenis, am învăţat, cît era ea de nărăvaşă, s-o stăpînesc. O ţineam de 80—100 de ori pe picior, o stopam în aer, o loveam cu „falsul" ca la biliard. Cînd am schimbat-o cu mingea „adevărată", de fotbal, îmi „ieşea" orice jonglerie... Căpătasem, de fapt, elementul după care suspină azi antrenorii şi care se numeşte — simplu — TEHNICA INDIVIDUALĂ.

— *Cînd a avut loc debutul oficial?*

— Mai devreme decît am sperat eu şi au crezut antrenorii mei, de la Unirea Tricolor, forţaţi să mă introducă în meciul cu „Izvorul nou" cu licenţă falsă, în locul jucătorului titular, Sotir, care a lipsit. Era bineînţeles un meci de juniori, eu n-aveam decît 14 ani, dar m-am mişcat bine, am „văzut" poarta, am dat un gol din voleu de la 20 de metri şi... am rămas titular de drept.

— *Cînd a început „senioratul"?*

— La 16 ani. Cînd mai eram încă junior I, cum se socoteşte astăzi. Aş adăuga că „senioratul" a durat 20 de ani pe muchie şi că puteau fi şi mai mulţi. Azi regret că m-am lăsat. Mai puteam „spune" ceva în fotbal...

„DUPĂ 20 DE ANI...

...de fotbal, poţi să scrii 20 de cărţi" — susţine Titus Ozon. Are dreptate. Mai ales cînd este vorba de activitatea intensă a uneia din marile vedete ale fotbalului românesc. Ţişnind proeminent în arena fotbalului nostru, „regele neîncoronat al Oborului" de acum 25 de ani a umplut multe pagini memorabile din viaţa stadioanelor de la noi şi de peste hotare. În perioadele sale — Unirea Tricolor, Dinamo, Progresul, Rapid — Ozon a însemnat *fantezie, „maşină de goluri"* (a fost jucătorul care după război — şi pînă azi — a înscris cele mai multe goluri), *măiestrie.*

20 de ani, evoluţiile sale au fost urmărite cu emoţie şi admiraţie de zeci de mii de spectatori, care-şi făcuseră din atacantul „argint viu" un idol. Sutele de scrisori păstrate (au fost mii — ne mărturiseşte cu un semn de autoreproş Ozon) atestă o mare popularitate.

Să vrei să spui cît trebuie despre cariera fotbalistică a lui Ozon este — raportat la spaţiul nostru — o imposibilitate. Ne mărginim, aşadar, la rubrica...

...SUPERLATIVE

Cea mai frumoasă amintire: 1—1, în 1952, cu echipa U.R.S.S., la Moscova. Vestitul Netto, „umbră" a lui Ozon, a cunoscut în acest meci drama urmăritorului de cursă lungă care nu se întîlneşte cu cel urmărit decît după linia de sosire. Iar „după linia de sosire", Netto i-a adresat lui Ozon un singur cuvînt: „Molodeţ!" (Bravo!).

Cea mai amară: înfrîngerea de la Turku (tot în 1952), meci în care echipa României a fost la un pas de o mare performanţă în faţa garniturii de aur a Ungariei.

Cel mai puternic adversar: „estetul" Piţi Apolzan.

Cel mai bun partener: „tancul" Ene.

Cea mai bună garnitură de club în care a evoluat: (Dinamo) Fuleiter — Ambru, Băcuţ II, Szöke — Băcuţ I, Călinoiu — Barta, Nicuşor, Ene, Ozon, Suru.

În încheiere, un capitol special pentru Dumitriu.

„AM IUBIT GOLUL"

Mulţi afirmă azi că „urmaşul" de drept al lui Ozon este talentatul rapidist Dumitriu II. Abordînd acest subiect cu „bătrînul" Titus, am primit următorul răspuns — replică: „Dumitriu? Talent din cap pînă în picioare. Are însă un mare defect. Nu-l interesează golul! Uită că pentru 1 gol luptă 10 coechipieri, că pentru 1 gol îşi opresc respiraţia mii de spectatori pe care înscrierea lui îi face fericiţi. Eu am iubit golul. De aceea, au fost meciuri în care am dat 5, 7 şi chiar 9 goluri... Golul mi-a dat cele mai mari satisfacţii. Golul mi-a dat mie — şi coechipierilor mei — *moralul.* Că mă distram şi eu pe teren? E adevărat, dar o făceam la 4—0, 5—0 pentru echipa mea. Cînd succesul era asigurat..."

MARIUS POPESCU

CUVINTE ÎNCRUCIŞATE

DE LA C. M. ADUNATE...

ORIZONTAL: 1). „Perla neagră" — Decide pe primii doi în fiecare grupă. 2). Desfăşurare din centru către margini în acţiunile de atac — A pus pe picioare o redutabilă selecţionată portugheză pentru turneul final din Anglia 3). Una din marile echipe uruguayene — Franţa (abr.) — Milimetru. 4). A lucra... terenul — Mijlocaş bulgar din meciul România — Bulgaria (3—1) jucat la Bucureşti la 28 iunie 1953, în preliminariile C. M. din 1954 — Vîrf... de atac. 5). Puisaţie a meciului, cu oscilaţii de la „lent" la „infernal" — Ţară europeană participantă la C. M. din 1958 şi 1966 (eliminată în preliminarii). 6). Substanţă organică din oase, piele şi cartilaje — Publicist şi erudit norvegian din secolul trecut. 7). Locotenent (abr.) — Înaintaşi la... Londra! — Încovoiere elastică la loviturile cu capul. 8). Cursele acestora pe Wembley (Londra), în perioada turneului final 1966, au necesitat transferarea meciului Franţa — Uruguay de pe acest stadion pe White City — Existentă. 9). Nemăsurat, cum este interesul iubitorilor de fotbal pentru actualul C. M. — Umbrelă ad-hoc a stadioanelor — Spetează. 10) Stîlp al selecţionatei noastre în preliminariile actualului C. M. — Asociaţia fotbalului argentinian — Apărător al buturilor României în meciul cu Bulgaria (2—1), disputat la Sofia la 11 octombrie 1953 (Preliminariile C.M. din 1954)... 11) ...şi una din extremele noastre din acelaşi meci — Insulă daneză — „Cocoşul" lui Henri Guerin. 12). Unul din oraşele actualului turneu final, campioana Angliei şi... viitorul adversar al Petrolului în C.C.E. — Argentina, în final! 13). Revine în refrenele populare — Schemele de luptă — Atac oprit la jumătate!

VERTICAL: 1). Împreună cu echipa menţionată la 3 orizontal, dă cei mai mulţi selecţionaţi naţionalei Uruguayului — Jucători... divinizaţi. 2). Mijlocaş argentinian în finala Uruguay — Argentina (4—2) din primul C. M. de fotbal (Montevideo 1930) — Adăpost. 3). Încuietori... gazonate — Port italian, aici s-au îmbarcat jucătorii români în 1930, în drum spre Montevideo. 4). Fluviu în Peru — Echipă italiană fruntaşă, a servit în 1965 ca parteneră selecţionatei noastre într-un joc de verificare din actualul C. M. — Pe noi. 5). Întreg — Suride la Pronosport — Ultimele din sport! 6) A participat la C.M. din 1958 în serie cu Mexicul şi Statele Unite — Alifie — Transformă fotbalul în polo. 7). Plantă lemnoasă din pădurile tropicale — Ţară africană participantă la C.M. din 1962 şi 1966. 8). A găzduit prima surpriză (Anglia — Uruguay) din actualul turneu final — Picior de englez. 9). Prin centrul Glasgow-ului! — Perioadă scursă de la înfiinţarea Federaţiei engleze de fotbal pînă la disputarea întîlnirii Anglia — Restul lumii — Poftim — Litiu. 10). ...Ramsey, fost fundaş al naţionalei Angliei la C.M. din 1950, azi antrenor al lotului englez — Stoper şi căpitan al brazilienilor în Chile 1962. 11). Mamifer din mările arctice şi antarctice — Absolvite. 12). R — Înaintaş în valuri — Riu în Sudan. 13). Zero şi iar zero, ca în meciul Anglia — Uruguay de la 11 iulie 1966 — A învinge, începînd din sferturi. 14). În arsenalul de „luptă" al înfocaţilor suporteri brazilieni, italieni, spanioli şi alţii — Încolţit în vederea deposedării de balon.

Cuvinte mai puţin cunoscute: DAA, ARO, ENI, OLI.

G. C.

DIN ÎNCEPUTURILE FOTBALULUI ÎN ROMÂNIA

Pentru prima dată, s-a jucat fotbal în ţara noastră în ultimul deceniu al secolului trecut. Locul său de naştere a fost pe un loc viran „maidanul de la Bolta rece, peste drum de lăptăria Flora" („Ecoul sportiv" din 15.I.1922), care se afla la capul podului Mogoşoaia, aproximativ pe locul unde azi se înalţă clădirea Institutului Geologic de pe şoseaua Kiseleff. Autorii nu sînt de aceeaşi părere în privinţa anilor de început ai fotbalului la noi. După unii, primele jocuri ar fi avut loc în anul 1893, alţii vorbesc de anul 1896, iar a treia grupă situează începutul lui prin 1898—1899.

Jocul a pătruns în ţara noastră pe două căi: fie adus de funcţionarii de la firmele străine, care îşi aveau sucursale în România, fie adus de studenţii români întorşi de la studii din ţările apusene. Aşa se explică şi apariţia lui aproximativ în aceeaşi perioadă şi la Ploieşti, unde industria petrolieră începuse să se dezvolte cu participarea largă a capitalului străin. Tot la sfîrşitul secolului trecut, fotbalul începe să fie practicat şi în principalele oraşe din Transilvania şi Banat, în special Arad şi Timişoara.

În Bucureşti, primele echipe au fost alcătuite din funcţionarii străini de la întreprinderile şi instituţiile care îşi aveau reşedinţa aici. Apoi, în aceste echipe au început să pătrundă elevi şi studenţi români. Nu trebuie să ne închipuim că activitatea fotbalistică a fost de la început organizată. Cele două-trei echipe existente jucau între ele meciuri amicale, care aveau o durată variabilă şi care se disputau de obicei duminica. Prima echipă propriu-zisă, înfiinţată la Bucureşti în anul 1904, a fost Olympia, apoi Colentina, iar în 1906 la Ploieşti a fost alcătuită formaţia F.C. United. În general, echipele aveau un caracter efemer. Mario Gebauer, unul din primii jucători de fotbal ai timpurilor, povesteşte în „Ecoul sportiv" din 15.I.1922: „...Cum se certau doi jucători mai de seamă, fiecare din ei îşi recruta cîţiva partizani şi a doua zi auzeai că s-a format cutare sau cutare club", iar mai departe: „Pe atunci, un căpitan ca să-şi aleagă echipa pe teren, trebuia să promită echipierilor săi cel puţin cîte o friptură şi o halbă cu bere şi dacă echipa ieşea învingătoare, un butoi cu bere era pus la bătaie..."

Prima competiţie de fotbal din Capitală s-a disputat în anul 1906 şi a fost cîştigată de Olympia. Apoi, pînă în 1909, activitatea fotbalistică se rezumă la meciuri amicale. În 1909, cele trei echipe existente îşi formează un for tutelar: „Asociaţiunea cluburilor de fotbal", care organizează chiar din acest an o cupă ce se va termina în primăvara anului 1910. În 1909, amintim şi disputarea unor întîlniri între echipe de club din Bucureşti şi Cluj, precum şi un meci de club cu o echipă turcă, în trecere prin ţara noastră (1910).

În Capitală, începînd cu 1909, au loc diverse competiţii anuale la care vor participa tot mai multe echipe. O dată cu înfiinţarea „Federaţiunii Societăţilor sportive din România" (F.S.S.R.) în 1912, a luat fiinţă şi „Comisiunea de foot-ball asociaţie", care era forul de conducere al activităţii fotbalistice. S-a început acum şi traducerea în limba română a unor termeni din regulament, care a dat naştere unor denumiri destul de curioase pentru ziua de azi. Astfel, compartimentele echipei erau: păzitorul porţii (portar), apărători, intermediari (halfi) şi atacarea.

În 1912, tot în Capitală, se organizează şi primul campionat şcolar de fotbal la care participă patru licee. Începînd cu anul 1912, fotbalul se răspîndeşte cu repeziciune în toată ţara, iar competiţiile vor fi din ce în ce mai multe în fiecare an. Activitatea este însă întreruptă aproape total de izbucnirea primului război mondial. În timpul războiului, apare jocul numit „miuţă", la care luau parte echipe de şase jucători şi care a fost practicat încă cîţiva ani după război.

Începînd din 1919, cînd s-a creat „Uniunea cluburilor de fotbal asociaţie" (U.C.F.A.), activitatea fotbalistică renaşte repede, jocul fiind acum cunoscut şi practicat în toată ţara. În 1919, menţionăm participarea echipei noastre militare la jocurile interaliate de la Paris unde, cu o echipă alcătuită în pripă şi neantrenată, am obţinut rezultate slabe în faţa Franţei, Italiei şi Greciei.

În sfîrşit, în anul 1921 s-a organizat primul campionat naţional de fotbal din România pe anii 1921—1922, cîştigat de celebra echipă timişoreană Chinezul.

I. TODAN
asistent la I.C.F.

1909 1910 1911 1912 1913 1942

17 LUNI ANTRENOR ÎN SIRIA

DE VORBĂ CU CORNEL DRĂGUŞIN

Acum două duminici, revedere neaşteptată cu antrenorul Cornel Drăguşin în tribuna de pe „Republicii".

— Am trei ore de cînd am sosit în ţară şi m-am grăbit să vin la meci. Am ţinut cu tot dinadinsul să văd măcar o etapă din campionatul nostru. Mi-era dor de atmosfera stadioanelor bucureştene, voiam să-mi revăd cunoscuţii, să văd „la lucru" echipele noastre, pe care nu le-am mai urmărit de un an şi jumătate. Am fost în Siria, unde în tot acest timp am antrenat echipa armatei siriene.

— Sînteţi pregătit pentru un interviu?

— Nu! Mai bine trec mîine pe la dv., la revistă.

Şi iată-l a doua zi, exact la ora fixată, în faţa noastră.

— Am adus şi acest dosar, în care aveţi imaginea activităţii depuse de mine în Siria.

Iată un articol pe 5 coloane din „Al Mawkef Al Riadi" care anunţă sosirea unui antrenor român la echipa armatei siriene, dar se întreabă — sceptic — dacă el va reuşi mai mult decît predecesorii săi, un cehoslovac, doi iugoslavi şi un ungur. „Al Ousboun Al Riadi" publica un interviu cu C. Drăguşin.

— La început mi-a fost destul de greu, completează interlocutorul nostru, pentru că una este concepţia despre sport în Siria şi alta la noi. Fotbaliştii nu prea erau obişnuiţi cu luerul întens, în vederea atingerii unui scop; dar atunci cînd au înţeles că tot ceea ce fac este pentru ei, pentru înlăturarea deficienţelor, au muncit mult.

— Cum se prezenta echipa la care aţi fost angajat?

— Echipa armatei era — şi este — una dintre cele mai bune din Siria. Atunci cînd am luat-o în primire, vîrsta medie era foarte mare: 28,6 ani. Am lăsat-o cu o medie de vîrstă în jurul a 25 de ani. Avea o pregătire fizică necorespunzătoare; acum ţi-e mai mare dragul să-i priveşti: timp de 90 de minute, jucătorii nu încetinesc ritmul. Cu un singur lucru mi-a fost mai greu: mirajul mingii îi făcea pe jucători să uite de obligaţiile legate de tactica de joc. Totuşi, pînă la urmă, şi lucrul acesta s-a rezolvat.

Dar să răsfoim mai departe tăieturile din ziare ale lui C. Drăguşin. **„Al Riada"** consemnează ca un succes faptul că formaţia armatei siriene a ocupat locul doi, după Irak, dar înaintea Kuweitului şi Iordaniei, într-un turneu al echipelor militare de fotbal ale acestor ţări.

C. Drăguşin ne serveşte o serie de amănunte:

— A fost o competiţie organizată la trei săptămîni după sosirea mea la Damasc şi mie mi-a folosit foarte mult: am organizat imediat un cantonament, am îndreptat cît am putut pregătirea, dar în acelaşi timp am cunoscut jucătorii, mi-am dat seama de deficienţe, am ştiut, în continuare, pe ce pedală să apăs. La această muncă am fost foarte mult ajutat de conducerea echipei, dornică de rezultate cît mai frumoase.

Şi rezultatele, după cum citim în presa siriană, nu au întîrziat: 4—1 (1—1) cu echipa armatei engleze! Dar iată şi o altă ştire: C. Drăguşin este însărcinat de Comitetul superior al sporturilor să se ocupe de pregătirea echipei naţionale a Siriei pentru Jocurile Pan-arabe din august — septembrie 1965, de la Cairo.

Frunzărim în continuare dosarul. Presa comentează rezultatul obţinut de echipa lui Drăguşin în compania lui T.S.K.A. Moscova: 1—2, după ce formaţia armatei siriene conduse cu 1—0 pînă la sfîrşitul meciului. Egalarea a survenit printr-un autogol...

— Cine a jucat fotbal ştie cît de mult „dezumflă" o echipă un autogol, completează Drăguşin. Cu prilejul acestui meci a fost stabilit recordul de spectatori la o partidă de fotbal, la Damasc: 12 000! Şi acum simt o strîngere de inimă cînd mă gîndesc la acest meci.

— Cum aţi organizat antrenamentele?

— Orele de pregătire erau în general dimineaţa, cu excepţia zilei de marţi, cînd antrenamentul se făcea după masă: în fiecare joi, dimineaţa şi după amiaza — individualizare. Se lucra între 60 şi 180 de minute. Încetul cu încetul, echipa se prezenta tot mai bine, fapt confirmat de ultimele rezultate internaţionale.

Într-adevăr, în ziarele de la 23 ianuarie 1966 dăm peste un rezultat: Selecţionata armatei siriene — Selecţionata Danemarcei 0—1; la 4 februarie, altul: 1—3 cu echipa olimpică a R.D. Germane; la 24 aprilie, victorie cu 3—2, obţinută asupra campioanei Libanului, Racing-Club Beyrouth, chiar la Beyrouth; la 30 iunie: 1—1, la Damasc, cu selecţionata Algeriei.

— A fost o frumuseţe de meci şi totodată meciul de adio pentru că a doua zi am plecat spre patrie, ne spune Drăguşin.

În cronica meciului, **„Al Mawkef Al Riadi"**, ziarul care se arătase sceptic la sosirea lui Drăguşin în Siria, cere ca antrenorului român să i se prelungească contractul...

— Şi veţi reveni în Siria?

— Nu ştiu. Eu vreau să rămîn la Bucureşti! Lipsesc din ţară de la 20 februarie 1965.

T. A.